

РЕШЕНИЕ

№ 838

гр. София, 12.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13102** по описа за **2019** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу решение от 21.10.2019 г., постановено по н.а.х.д. № 2562/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-28/16.1.2019 г., издадено от заместник-председателя на Комисията по финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лв., на основание чл. 16, ал. 1, т. 19 от ЗКФН във връзка с чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2 вр с ал. 1, т. 2 от КЗ във връзка с §1, т. 51 от ДР на КЗ, за нарушение на чл. 108, ал. 1 от Кодекса на застраховането, Касаторът оспорва решението като незаконосъобразно, постановено при неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Излага съображения, че процесното наказателно постановление съдържа неверни констатации, тъй като е посочено, че нарушението е извършено в условията на „повторност“, но липсват, преди съставянето му, констатации и данни, от които да се установява, че е налице предходно нарушение. Наложена е санкция за квалифициран състав за нарушение, което не е било предявено с акта за установяване на административно нарушение, не е описано в акта за установяване на нарушението;

не е било предявено по съответния ред. Твърди се, че е неправилна правната квалификация -чл. 108, ал. 1 има характер на общ закон, а в случая следва да се приложи специален. Неправилно е определена датата на нарушението. Наложено наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл. 12 от ЗАНН. Освен това, касаторът счита, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Претендира отмяна на постановеното решение, а с него и на атакуваното НП.

Ответникът - Комисията по финансов надзор излага доводи за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По основателността на касационната жалба:

Съдът намира, че е неоснователна. При служебно извършена проверка, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира обжалваното решение за правилно.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства и показанията на актосъставителя- св. В. Ш.. Служители на КФН са извършили проверка на дружеството - касатор, при която се установява, че пред застрахователното дружество е предявена претенция по застраховка „Гражданска отговорност“, на 28.2.2018 г., а оглед е правен на 6.3.2018 г.

Ето защо е прието, че за жалбоподателя е възникнало задържението да се произнесе по заявената претенция. Закъснението при произнасяне /едва на 23.8.2018 г. е установено, че е налице такова/ е било счтено като нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ и е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено НП, с което са наложени две административни наказания „имуществена санкция“. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение е извършено от компетентен административен орган, на основание чл. 16, ал. 1, т. 19 от ЗКФН във връзка с чл. 647, ал. 2 КЗ. Налагането на административното наказание е извършено от компетентен административно-наказващ орган.

По безспорен начин са посочени елементите от обективната страна на деянието, доколкото процесният случай касае юридическо лице, чиято отговорност е обективна, безвиновна. Нарушението е формално, извършено е посредством бездействие от страна на дружеството застраховател. За осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат.

В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал.

1, т. 5-т. 7 от ЗАНН – посочено е, че дружеството не е изпълнило задължението си до 15 работни дни от представянето на всички доказателства, в конкретния случай, да се произнесе по застрахователната претенция по предвидения в закона срок, като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователна сума, или мотивирано откаже плащане.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно. Налице е произнасяне по твърдението за съществено нарушение на процесуалните правила по отношение на твърденията за правната квалификация на нарушението при условията на повторност. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

С оглед на това, изложените правни изводи в обжалваното решение напълно се споделят от настоящия касационен състав. При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които да обосновават отмяната му. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Съгласно чл. 108, ал.1 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т.1 – 3, 8 – 10, 13 – 18, раздел II, буква “А” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже мотивирано. Застраховката “гражданска отговорност”, свързана с притежаването и използването на моторно превозно средство е посочена в приложение № 1, раздел I, буква “А”, т.10 и тъй като не е за големи рискове, задължението на застрахователя по чл. 108, ал. 1 от КЗ, я обхваща. Така и предвид систематичното място на чл. 108, ал.1 от КЗ, както и с оглед формулировката му, предвиденият в него срок важи за произнасянето на застрахователя по предявените пред него претенции.

В случая процесната щета е окомплектована, с всички необходими доказателства по чл. 106 от КЗ, поради което за ликвидирането ѝ съгласно чл. 108, ал. 3 от КЗ е приложим единствено и само срокът по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а нарушението се състои в неспазването му от ЗД [фирма]. Дадената от органите на административно-наказателното производство с АУАН и с НП правна квалификация на извършеното от ЗД [фирма] нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ е правилна.

Санкцията за извършеното. нарушение е наложена при условията на „повторност” по смисъла на легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 51 от ДР на КЗ - повторно е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. За да бъде квалифицирано едно деяние като повторно, то следва да е от същия вид с предходно нарушение, осъществено в предходен момент и за което е наложено административно наказание с влязло в сила наказателното постановление, от който момент тече едногодишният период.

В случая, с НП № Р-10-497/29.6.2017 г., влязло в сила, вече е било наложено административно наказание за същото по вид нарушение - на чл. 108 от КЗ. Предвид така установеното следва да се приеме, че са налице предпоставките на § 1, т. 51 от ДР на КЗ. Наказателното постановление, с което е наложено предходното нарушение, е влязло в сила на 8.2.2018 г. Установено е, че жалбоподателят не е изпълнил

задължението, за което е наложено административното наказание, в срок. В рамките на този срок не е изтекъл едногодишният срок по § 1, т.51 от ДР на КЗ, поради което и следва да се приеме, че са налице предпоставките на посочената норма.

Наложено с наказателното постановление наказание е определено справедливо, при съобразяване от страна на санкциониращия орган на критериите по чл. 27 от ЗАНН. С нормите, регламентиращи сроковете за произнасяне по застрахователни претенции, се преследват целите по чл. 2 от КЗ, една от които е защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Приключването в срок на заведената претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на тези интереси, а именно – бързото уреждане на претенции към потребителите на застрахователни услуги. Нарушението е повторно, което показва, че застрахователят проявява тенденция да не спазва разпоредбите, регламентиращи задълженията му в основен сегмент от неговата дейност. Също така наказващият орган е отчел и продължителното забавяне при изпълнение на застрахователя за произнасяне по претенцията – повече от една година, което също показва завишена опасност на деянието.

Съдът счита, че извършеното от касатора административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който административното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Ето защо санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административно-наказателна отговорност.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXIII-ри касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.10.2019 г., постановено по н.а.х.д. № 2562/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.